

Шуменска

поща

ЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО и ОБЩЕСТВЕННОСТЪ

РЕЖДА КОМИТЕТЪ
Докторъ: ДИМ. РАДЕВЪ
Редакция и администрация
„Царъ Борисъ“, тел. 140

Василъ Левски—знаме на младитѣ

всѣка измината година, за Левски се пише съ по-мѣ възторгъ. Неговото дѣло се изтъква като общъ на предѣнна народна служба, на пълно себеотричане въ името на даденъ идеалъ. Думи хубави, възжени, ентусиазирани, се пишатъ по вестници и ания около 18 февруарий, годишнината на обесването на Апостола.

шолкова... Всичко си остава красиви фрази, които ж пронакнали по-дълбоко въ душитѣ.

образътъ на Левски трѣбва да запази душитѣ на дитѣ. Ошъ него тѣ иматъ да се учатъ на предѣнна народна служба, която иска пълно себеотричане, оило всѣкакъвъ личенъ изгоизъмъ

щото само човѣци като Левски сж гаранция за ъртния духъ на нацията, за нейния устремъ ъ свобода и култура.

новетъ на народа, които носятъ въ себе си пла-ишъ на идеалистическа общественна служба, сж иишъ пионери и строители на една красиво и щаст-бждаще.

вски даде скромнѣ, на великъ примѣръ за служба, народа. Младитѣ има да се поучатъ много отъ

ПЕТИСЪ.

Силата на ... силата

Влата е право—това е уни-мниятъ законъ, на който атъ хората. Отъ първобит-ь Питекантропусъ до днеш-ь Homo Sapiens — всички тѣ подъ знака на свития й юмрукъ. И изглежда, че дълго време ще вървятъ, путо и за вѣтъра сж и проповѣди на великани-а човѣшката мисль, на олитъ на мира и човѣщи-На неразбираемъ ли езикъ-ятъ или сж глухи хората-хнитѣ поучения, не зная-и, обаче, виждаме хората-лата да стоятъ начело и-дять маситѣ къмъ наси-ойни и кръвопролития.звото не е сила. Отъ дреб-отношения на двама съ-въ нѣкое село или градъ, ждународнитѣ отношения-лѣмитѣ и малки народи—то не е било сила. Дори-ва малка, че да засрами-геля да не измисля теории-остъта и необходимостта-говитѣ грабителства. Всич-знаваме хищната, презри-усмивка на богатия съседъ, е смачкалъ своя беденъ-жданинъ, като му е взелъ-лана“ или „по законъ“та, двора имота, за да

„оформи“ своята парцела. Всич-ки страдаме отъ грѣмогласнитѣ изявления на скудоумни дър-жавници за свѣтовността на граничитѣ камъни, за священ-нитѣ имъ права да владѣятъ чужди населенія въ името на стратегически, политически и пр. съображения.

Всички трѣпнемъ отъ безсилно възмущение при загинването на храбъръ малкъ народъ, погъл-натъ като малка риба отъ голѣмъ морски хищникъ—отъ голѣмия и „великъ“ неговъ съ-седъ. Великъ по своята експан-зия, жестокостъ и експлоата-торски нагони.

Но има една сила, която ще пробуди всучки роби на земята. Това е образованието, което ще вдѣхне на всички завоювани народи и малцинства нова съ-противителна сила срещу аси-милирането имъ и съзнание за правата имъ. Свѣтътъ ще пре-живѣе много освобождения подъ дѣха на образованието и непобедимия ходъ на културата. За да стигне човѣчеството до една по-виша етика, въ основата на която ще стои: правото е сила.

Ал. М. Герасковъ

ХУДОЖЕСТВЕНИ

Мебели

всички видове отъ разни Европейски фурнири и материали

ТЪРСЕТЕ и ПОРЖИВАЙТЕ ПРИ

Антонъ Чолаковъ

художникъ, резбаръ и тапицеръ

Изъ живота на Девическата Гимназия „НАНЧО ПОПОВИЧЪ“

По починъ на директора на дев. гимназия г. Вес. Хлъбаровъ сж организирани между ученичитѣ почти всички сжеществувачи ученически дружества, които подъ ръководствата на отдѣлни преподаватели функциониратъ и проявяватъ своята културна дейностъ въ общия ритъмъ на интензивниятъ животъ въ гимназията. Като едно отъ най-мощнитѣ д-ва и сж най-много членки е християнското такова съ 250 членки; после следватъ: литературното—220 чл.; газово-то—185 чл.; мл. черв. кръстъ—100 чл.; туристическото—100 чл.; юнашката чета отъ 45 юнакини и стен. курсъ отъ петъ групи.

Всички тѣзи д-ва оправда-ватъ дейността си като изнасятъ сказки, концерти, томболи, лит. и театрални забави, вечеринки и др.; отъ чийто приходъ се поддържа ученическата трапезария. Отъ пред-видения бюджетъ за трапезарията на сума 63,500 лв.—сж постъпили до сега 22000 лв. сж които се е подържала до края на първия срокъ. Очакватъ се нови постъпления до реали-

зиране на опредѣления гласу-ванъ бюджетъ.

Има постъпени отъ общ. подпомагания само 10,000 лв. Срѣщу това гимназията из-държа сж храна въ безплатна-та си трапезария 75 бедни ученички до последниятъ уче-бенъ день.

Организирана е сжщо коопе-ративна гостилница въ която се хранятъ външни ученички 122 и нѣколко учителки.

Наскоро въ гимназията за-почна да функционира курсъ по нѣмски езикъ ръководенъ отъ г. Крапъ—отъ Мюнхенъ.

Всички тѣзи порядки и до-бри грижи за живота на ги-мназията красноречиво говорятъ за голѣмата дейностъ на дирек-торъ и учители.

Петъръ Рибаровъ

Четете вестникъ

„Шуменска поща“

ГЕОРГИ ДИМИТРОВЪ

ЗАПОЧВА ДА ПРЕПОДАВА ЧАСТНИ УРОЦИ ПО

ЦИГУЛКА

на деца отъ 6 годишна възраст нагоре.

Уроцитѣ ще се даватъ по желание — въ домътъ на ученика или домътъ на учителя, въ центъра на града, задъ Военния клубъ.

УСЛОВИЯ НАЙ-ИЗНОСНИ.

Василъ Воденичарски

СЪБРАНИЕТО

(РЕПОРТАЖЪ)

— ... Трудътъ. Колектив-ниятъ, кооперативно—производителниятъ трудъ възпитава хората, прави ги човѣци, горди смѣли човѣци...

Въ прозорцитѣ зазвѣтъ плѣ-съка на мазолести длани, на-тисна стжклата, отекна всрѣдъ намръщения есененъ день. Тѣн-киятъ като вейка учителъ се отправи къмъ своето мѣсто.

Горанъ Мечката почука с-патерица по масата.

— Има думата Тренчо! да

Отъ плътно наблюдѣта. публика излѣзе диалекту-Ниската, широкоплещицалона. ра прибра шума отъ рожек-Стоотици погледи като отъ-тори шарятъ издъ неспокой-шарка лице, търбузата едва-но... Браздата стиката кичу-се очертава. До си... ра коса отъ

— Да се възъ на Бъл-до Общиятъ бълски коопера-гарскитѣ 3 да се изстъкне-ции, въ дивната дейностъ на антиковловодителя Радос-касиенковъ!

лавъ се къмъ своето

мтерицата на Мечката трак-въ масата.

— Още нѣщо? ..

— Толкова!

Единъ рошавъ младежъ про-точи дългъ вратъ.

— Да се гласува предложе-нието!

Мечката дръпна единиятъ провисналъ мустакъ, сетне дру-гиятъ.

— Има ли възражения? ... Пълно мълчание.

Отново чепатата патерица изпълни функцията на звънецъ.

Подъ нашия погледъ

Най-умниятъ

Разбира се, ние сме безсилни да го издиримъ между толкова милиони хо-ра... Тая работа се указва още по-мжч-на като се има предъ видъ, че всѣки се мисли за най-уменъ. Всѣки държи на своето мнение и убеждение. Всички други сж глупави, простаци, лѣжци, подли, лицемеръ и какви ли не! Само „азъ“ не самъ такъвъ...

Напротивъ: въ менъ—твърди мани-катъ, ако не на всеослушание, то по-не предъ себе си — се срѣщатъ всич-ки качества, които изграждатъ съвър-шенната личностъ...

Маниятъ всѣкога се смѣта за пръвъ. Той иска да наложи мнението си на всѣки. Нѣма въпросъ, по който той смѣта да не е освѣтленъ. Истина-

та за него е тамъ, където я открилъ съ своя мозъкъ. И никой не е въ съ-стояние да го разубеди. Защото другитѣ сж глухави и прости...

Възможно ли е тѣ да иматъ способ-ности, каквито се криятъ въ манията? Разбира се, не! Затова тоя най-уменъ навѣкжде дава умъ: въ събрания, конференции, въ комитети, навѣкжде, кждето се прави общо дѣло, защото непременно трѣбва да проличи гениятъ на манията.

Нали той е най-уменъ отъ всички?

ПИВАСЪ

КАКВО СТАВА ПО СВѢТА

Какво ни носи бждащето?

Спогодбата съ Свѣт-ския съюзъ дава вече своитѣ голѣми резултати за България. Наскоро въ Варна ще пристигнатъ първитѣ руски голѣми параходи-цистерни съ петролъ. Нашата стопанска делегация въ Мос-ква е подписала нови две спогодби за обработване и доставка на памукъ въ Бъл-гария.

Източната армия на съюзницитѣ вдигна голѣмъ шумъ въ свѣта, Каква е задачата на тая голѣма войска? Да пази интереситѣ на Англия въ близкия изтокъ или да нападне петролнитѣ съветски области? Внезапно-то отиване на Идънъ срѣдъ индийскитѣ и австралийски войски въ Египетъ и Пале-стиния показва какво значение со отдава на тая армия.

Твърди се, че Англия, по стара тактика, ще иска да пренесе войната другаде, за да се биятъ малкитѣ на-роди за нейнитѣ интереси...

Италия продължава своята голѣма дипломати-ческа дейностъ на Балкани-тѣ. Усилията й сж насочени да спои Балканскитѣ народи чрезъ взаимни отстъпки. Нас-коро въ Римъ ще се съ-бератъ графъ Чаки, фенку и Цинцаръ Марковъ. От-ново ще се правятъ опити за премахване на разумения-та чрезъ терористични от-стъпки.

Руската фанзива про-дължава въспѣхъ. Въ Англия Франция сериозно сж за-жени отъ рускитѣ сж за-жени. Твърди се, че три успѣхи—една полска, една динска и една френска про ще заминатъ за инландия, за да спратъ руския устрѣмъ, тѣй като съюзницитѣ се страхуватъ да не би СССР да излѣзе на Атлантическия океанъ. п-стъ

— Който е за ...

— Татко,—Искамъ думата!

Салонътъ се залюлъ.

Райка! Дъщерята на Мечката!

Немирната пѣснопойка по-тлжкитѣ и сѣденкитѣ. Първата

която влѣзе въ коопгрупата

Върху лицето пламти руме-нина. Бѣлата блуза трепти надъ

буйнитѣ гърди. Тя поема дѣхъ...

— Господинъ Минковъ е ту-ка... Нека каже предъ всички...

Защо дадохъ нивата на Станой?..

Рошавиятъ крѣсна:

— Защото Станой му е

крѣстникъ!

Минковъ се запжти къмъ

изхода.

— Нѣма куражъ! ... Бѣга!—

извика рошавиятъ.

Салонътъ зашумъ.

Плешливата глава прилича на

червенъ мехуръ. Патерицата на-

помни на масата за сжществу-

ването на председателя...

— Господинъ Минковъ, има-

те думата!

Салона стихна. Зачакаха.

— 3-3-3-3-3!...—блъска се въ

Литературна страница

№ 18

СлучаятЪ МАЗАРОВЪ

НЕ У НАСЪ, А ОТЪ ЧУЖБИНА
ИЗТЪКВАТЪ ДАРОВАНИЕТО
НА НАШИ БЪЛГАРИ...

На времето случаятЪ Мазаровъ вдигна у насъ голѣмъ шумъ. За лишень пѣтъ се подчерта, че нашата критика и обществено мнение сѣ крайнo несправедливи въ оценкитъ си и въ своята недораслостъ и злобиза, не даватъ пѣтъ на даровититъ, щомъ нѣматъ „връзки“ и „препорѣки“. Мазаровъ бѣ въ Народния театръ обикновенъ хористъ, така да се каже и никой не виждаше Божата му дарба!

Както и други пѣтъ, трѣбваше отъ чужбина да дойде признанието, за да почне всеобщото възхищение и людѣ възторгъ отъ таланта на единъ огорчаванъ и неоцененъ нашъ българинъ. Тѣлпата, въ която влизатъ и критици, и музиканти, и специалисти — почна лудо преклонение предъ гения на Мазаровъ. И то не защото е възхитенъ отъ пѣвеца, а защото чужбина оцени и изтъкна гения на нашия сънародникъ. Защото, ако нашиятъ разбираха отъ способноститъ на Мазарова, не биха чакали да дойде случая — единъ чужденецъ, за да го открие, а първи биха подкрепили гения му.

У насъ така вървятъ работитъ... Не се виждатъ даровититъ. Тѣхното дарование се изтъква, ако въ чужбина случайно го откриятъ и осигурятъ благоприятни условия за развитие.

Мазаровъ дойде за да удари жесшоко шамаръ на „ценители“. Но съзнава ли тѣ своето крѣгло негство, самомнение и малко закъсѣлъ?

П. С.

Следете редовно нашата Литературна Страница.

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНИ СТАТИИ

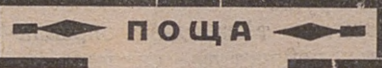
Пишатъ ги често у насъ. Пишатъ ги мнозина. Издаватъ дори възпоменателни листове, посвещаващъ се цѣли броеве по случай — една, две, десетъ, петдесетъ, сто години отъ смъртта на нѣкой бележитъ поетъ, писателъ, ученъ. За по-малкитъ покойници — писатели, артисти, художници всѣкогодишно въ литературни вестници се явяватъ посветени бележки. Стигна се дори до тамъ, че се възприе каго най-подходящо заглавие: „Толкова и толкова години безъ еди кой си“. Други пъкъ си пишатъ направо: „Толкова години отъ смъртта на еди кой си“. И подъ тия шаблонизирани заглавия се редятъ още по-шаблонизирани мисли. Разбира се, за това има купъ извинения — лични спомени, очертаване на културната и социална срѣда на оплаквания талантъ, разкриване сблъсъцитъ на добро и зло и т. н. И пишатъ, пишатъ — мнозина пишатъ и никой не се пита: „Какво собствено казва той въ по-всиче отъ другитъ? Има ли нѣщо ново, различно, което да зарадва читателя да му открие нова непозната страна отъ творчеството или характера на покойника? За това, никой не мисли. Уредницитъ на възпоменателнитъ листове дирятъ повече прочути автори на статии. Какво ще напишатъ тѣ е, това си е тѣхна собствена грижа. Могатъ да помѣстятъ писанията имъ дори и безъ да ги четатъ. А за това, че всички тия 5—10 статии си приличатъ много, като се изключатъ личнитъ разсѣждения и себепоказвания и се признае старата максима — „за мъртвитъ нищо или добро“, — никой не се интересува. Изпълненъ е единъ върховенъ дългъ, почетена е паметта на единъ голѣмъ българинъ и човѣкъ, гражданинъ и борецъ!

А би могло всичко да се прави съ опредѣленъ редъ. Да се намѣрятъ добри познавачи на покойника, да се заематъ тѣ съ очертаването на отдѣла на частъ отъ дейността му, така че общо да се очертае пълния образъ на последния. И тия статии да се пишатъ отъ добре запознатитъ, та да не се сѣдватъ за всички покойници реди отъ едни и сѣщи лица. Така се, всѣки културенъ

човѣкъ, при това и писателъ, може да напише по нѣколко реда за заслужилитъ наши и чужди покойници, но малцина сѣ тия, които познаватъ всички основно, за да могатъ въ малко редове да сбиятъ същественото и да го предадатъ на младитъ най-вече, а и на ония, които нѣматъ възможностъ желание или сили да намѣрятъ сами това.

А колкото до всѣкогодишно печатанитъ статии за отдѣлни покойници — наши хора на изкуството, обикновено около датата на смъртта имъ, чине ни се, че ще е удобно да се уредятъ конкурси. Дори конкурси съ премии по зададена тема. Отъ това ще имаме двойна полза — за всѣки отдѣленъ покоенъ даровитъ човѣкъ ще си имаме премирана статия (която все пакъ ще е най-ценна) и тѣ всѣка година на съответнитъ дати ще се печата, разбира се съ последователното увеличение на числото на годинитъ; а и което е по важно — ще се спестятъ много „творчески“ усилия при „писането“ на такива статии, и ще се щадятъ и безъ това малобройния читателски крѣгъ.

Д-ръ Ив. Ченчевъ

Н. ЙОРД. — Вашата статия страда отъ основнитъ недѣли, които правятъ всѣко произведение неразбрано и скучно. Преди всичко, нѣмате конкретна тема. Пишете по много общъ въпросъ, който и вамъ не е ясенъ. Съ едно изречение изказвате нѣколко мисли, а това прави речта ви тромава и неразбрана. Пишете конкретно, съ ясна мисль, къси изречения, безъ повторения. Само така може да разработвате интереснитъ теми, на които попадате:

Тия бележки да служатъ и за други наши сътрудници като указание.

ВЕРМЕЙ — Преди всичко, научете техниката на стиха. Поезията не е проза, наредена въ стихотворни редове. Преди всичко тя е чувство и форма.

НИВЯНИНЪ — Ще напечатаме още нѣщо.

М. Ф-ВА — Ще бѣде напечатано.

Н. ИВАНОВЪ — Сжшо.

В. ВОД. — Сжшо. Ще се обади.

Н. Д. П. — СОФИЯ. Получени. Ще се отпечататъ стиховѣтъ и статията. Пращайте такива статийки на актуелни теми.

П. С.

Равнината въ снѣ

Бѣ зименъ день. Надъ хълмоветъ снѣжни
деньтъ едва процеждаше лжчтъ,
пѣтувахъ презъ полетата безбрежни,
съ погледъ, вперенъ къмъ далечинитъ.

Подъ снѣжни прѣспи тѣнѣше земята,
снѣгътъ подъ стѣпнитъ ми се топѣше,
заспаха бѣ и мъртва равнината,
но подъ снѣга зеленина растѣше:

Отбихъ се въ малката гора заспаха,
тамъ вече рой кокичета пѣвѣха,
не се страхувахъ отъ зимни хали —
пробиваха снѣга и пакъ растѣха.

Азъ тѣй стояхъ и гледахъ цѣтветѣтъ,
набрахъ си нѣколко и пакъ отминахъ,
но видѣхъ, какъ предъ менъ земята свѣти
и спомнихъ моитъ весели години.

И зная днесъ: о, пека
да ме огватъ съ яростъ
разбуненитъ хали ще отлѣтъ
и ново слѣще съ радостъ

Земята отъ снѣга ще се
и пролѣтъ ще надзърне
а топлѣтъ вѣтрѣтъ ще зашумѣтъ
и ще стопи снѣга по равнината

Днесъ пакъ е зименъ день
простирайтъ се предъ мене
предъ менъ е днешна равнина
въ която скоро слѣщето

И нѣма да е тѣжно вече
Орачи ще браздятъ съ плугъ
а плодната земя ще се радва
и класове ще гледатъ къмъ

СИМЕОНЪ

Нуждна е истинска преоценка.

Стигнахме до тамъ, че само годишнитъ и юбилейнитъ чествувания на нашитъ учени и писатели да ни напомнятъ за тѣхния животъ. За голѣмината и значението на тѣхното творчество. Особено типиченъ въ това отношение е случаятъ съ Захари Стояновъ. При чествуване 50 годишнината отъ смъртта му се написаха обширни статии, публикуваха се ценни изследвания. Заговори се шумно за единъ наистина забравенъ писателъ. И то за писателя, игралъ голѣма роля, както въ десетилетието преди Освобождението, тѣй и въ първитъ бурни години на свободна България. Ревизията обаче която се направи съ дѣлото на Захари Стояновъ е поучителна въ много отношения. Тя е може би, само началото на онзи процесъ на преоценка на ценноститъ, който тепърва ще започне, при една по благоприятна литературно обществена обстановка. Причинитъ за замѣлчаването, отричането неправилното тълкуване на пламенния историографъ на Априлското въстание, на голѣмия писателъ и общественикъ. Захари Стояновъ се криятъ не само въ злата воля и противообщественитъ индивидуалистични теории на естетичната ни критика. Тия причини се коренятъ дълбоко въ историческото развитие на нашата нова обществено-истинската преоценка на ценноститъ ще стане само съ помощта на правилния наученъ методъ, разкривающъ движещитъ сили на тази обществена действителностъ.

Н. Коломенски

отъ идейно обезличенъ

Характерна и особено промѣна стана най-нови писатели и писателски млади и даровити на литературния ни бѣха изпепелени като вени, цѣлостни и самостурни, съ набѣбнали отъ ва и натегнали отъ ши. Въ повѣхналитъ горѣха, шумѣха нивята се бащитъ и дѣла отъ тъмнитъ бразди. Тѣхъ жизнениятъ подбортата, развенча мирната почивка на зувеното обистрене и иделичаване. Запазиха самелтъ. Той остана все тистъ и соченъ, тежестъ кинѣлъ като житенъ. Преди душитъ и сърцата приличаха на тенески ведра, загрѣбани отъ на новитъ дни. Плесцедро и сега какво от

Та тѣ скжсаха съ срѣда и своето време. никакъ чудно, че едни сж почти угаснали, а все още тлѣятъ. Нѣ тѣхъ почнаха да полдушитъ и сѣрдцата имъ тешествия на близко на ловъ за образи и ния. И пакъ повтаряха нѣкога стихия, в днесъ чуваме само ехониво-общественото обезпване на тѣзи, които съ своята срѣда и своето

стъклата и досадно брѣмчи
една пчела.

Цилиндричното тѣло разбута
навалищата, направи си пѣтъ
къмъ масата.

— 3-3-3-3-3...

Десетъ години Радославъ
Минковъ е касиеръ-дѣловидетелъ на кооперацията.

Десетъ години кооперацията
лигѣ.

Но, никой не вдигна гласъ.

Настоятелствата биваха посочвани отъ него.

И живѣеше той съ бездетната Рина.

А животътъ течеше.

Пари за заплата се намираха. Но...

Стана нѣщо въ Ведрово. Напусна гимназия Тренчо. Баща му нѣмалъ пари. Назначиха новъ учителъ въ прогимназията.

Основа се коопгрупа.

Младитъ, учителътъ, Мечката трѣгнаха заедно.

И стана топло около плешивата глава на касиеръ-дѣловидетела.

Подъ лѣскавата кожа мо-

зкътъ:

— Госси изходъ.

Отъ задни. ний имаме решение!

Диалектиката редици излѣзата ученическопчя протри-

на кичура коса ѣтка. Отмах-

Въ очитъ гори сѣчелото си.

кара, да говори, да: да се

— Знаемъ това! ждава.

— И не можемъ да менимъ.

— И ний имаме решение.

— Де е?

Салонътъ зашумѣ.

Диалектиката повиши гласцитъ ни не щѣли да си дадатъ

— Ето го! — той посочи събѣбитъка!.. Та това е смѣшенъ ранието. — Тия хора решаватъ...

Ако вие не отмѣните вашиятъ скърпенъ протоколъ, ний ще изпатимъ изложението до съюза. Да! И съ хиляда подписа подъ него... Тѣ струватъ повече отъ залепениятъ палецъ на неграмотниятъ Игнатъ...

Рошавиятъ проточи дългъ вратъ. Тръсна глава.

— Хиляда и петстотинъ ще бждатъ! И децата ще подпишатъ!...

Топло, душно стана.

Салонътъ се люлѣ подъ огненитъ атаки на темпераментниятъ момѣкъ.

Селянитъ проточиха обгорѣли вратове. Напрегнаха изпечени отъ жегитъ лица. Слушатъ.

Диалектиката маха пестници — чукове, като че иска съ тѣхъ да набие всѣка дума въ мозъка на своитъ мургави слушатели. . .

— Кои сж мотивитъ Ви, за да не ни дадете нивата? . . Ба-

дирецата затрака въ разчата маса.

коопзахъ азъ, още тамъ въ моитъята казахъ, че давамъ и него ове... Ако имахъ синъ — Таъ да пратя. . .

Ще ора съ ще отида . . . пускашъ?.. четата. Нали ме

— Пускамъ

— Браво-о-о . . . Пускамъ! рошавиятъ — . . . Деро гърло

дрѣнкалъ Минко, какви си Какви?..

Патерицата удря масата.

— Спокойствие, момчета . . . спокойствие...

Радославъ Минковъ гледа набразденитъ, възбудени лица. Гледа настрѣхналитъ рошавъ, размахалъ дълги рѣце, младежъ.

Гледа . . .

Не усеца пода подъ краката си.

— Изложението е готово. Подписахъ го дори! — и учителътъ сложи на масата листъ хартия.

Мечката протегна кокалеста ржка, взе перото и сложи своето име...

Погледа на касиера заплѣзъ върху двата подписа. . . Първиятъ е гладѣкъ, равенъ, прилича на картена лента. . . Другиятъ грапавъ, разкривенъ — стоборъ отъ тояги. . . Тоягитъ растатъ, ставатъ голѣми, дебели, най-дебелата е въ ржцетъ на Мечката. Той я вдига въ въздуха. . . Цѣла гора тояги се издигатъ надъ плешивата глава. . . Минковъ потрѣпна.

Тренчо протегна ржка.

Взе писалката.

— Господа! — маши говори касиерътъ — Не добре управителниятъ да разгледа още веднѣж

ложението на младитъ ратори? . . .

Диалектиката отмахъ Сипаничовото лице

— Така! А защо се Мислѣхте, че ще се

Не! Господинъ Минко Хубаво е да запомни

ниятъ день, да разбъ Игнатъ можете да

Но народа — никога! сила, господинъ Мин

хия! Вижте тия обѣ вѣтрѣтъ лица, тия

леди и ще разберете. нѣща ще разберете. — Браво-о-о-о, Д

браво-о-о-о . . . — прот рошавиятъ.

Стоици мазолести плѣскаха.¹⁾

¹⁾ Изъ сложената по книга: „Искри“.

Усилията за миръ

Следъ направенитъ презъ ин. година опити за миръ отъ роневанитъ владетели на гандинавскитъ народи, подети Папата и отъ Дуче Мусони, свѣтътъ е свидетелъ на въ починъ за прекратяване ениитъ действия въ Европа, зи пътъ оповестенъ официално отъ председателя на Северо-американскитъ съединени щати Рузвелтъ.

Новитъ постъпки за омиротение на свѣта се правятъ въ критическо време, когато лото човѣчество е увлечено или косвенно въ войната. Въ настояще време, въ европскитъ военни фронтове и на подготовянитъ такива въ я, се намиратъ въ укрепленіи окопи надъ 10 милиона ници, представляващи най-бъштитъ и жизнерадостни иже на въвлеченитъ въ войа народи отъ всички континенти и раси.

Достатъчно е да припомнимъ ли и трѣбата и на страшнитъ изобителни военни орждия, за си представимъ ужаса на въшко изтрѣбление и разрушния на материални и културни благоа въ свѣта.

Зато отъ това гледище, американотъ а инициатива за миръ между дитъ би била толкова велика, колкото бѣ велико поучение на Бого—Человѣка Христъ.

МА ДА ИМА ВЕЧЕ ПЕЗНАЙНИ ВОЙНИ.

Всички 10,000,000 войнубити по фронтоветъ презъ овната война, около 1 милионъ или 10% останаха като та все тайни войни“, тъй като не е възможно да имъ бжде дадена самоличността. За избѣгне една такава евентуалност, въ европейскитъ армеега е въведена една нова ама, която напълно опредѣля всички случаи самоличнотъ на всѣки падналъ войн. Всѣки войникъ ще носи се си металическа пластинка, която ще има гравирани атата на всѣки войникъ. Тия а се състоятъ отъ номер-обшината въ държавата, а на книгата за записване и личния номеръ на ка. Напр.: община № 2761, 16, № 1045. Така всѣки къ съ абсолютна сигурностъ ще бжде познатъ колко-еузнаваемъ да бжде следъ твото му. . .

Н Гурни новини

Урния животъ въ селата

ви много добро впечатление—не въ цѣлата страна да разлния на културния фронтъ въ веднаа. Изнасятъ се стотици ладитъ гавления отъ мѣстни люа. Въобщо, театрътъ въ отмахна играе особена роля за лице сто пробуждане.

Законъ за читалищата

е се раз Минковъ предстоящата сесия на помнитъ ното събрание ще бжде разберданъ и готовия проекто-да пннч народнитъ читалища. икогал, то се узаконяватъ извест-Минквложения, които ще дадатъ облен и сигуренъ тласъкъ за ая запането на читалищното дѣ-ете. . . България.

и въ писателския съюзъ

предстоящото годишно ие на Българския писа-съюзъ, изглежда, че ще ятъ борби за председа-иятъ постъ, тъй като до-ия председателъ г. Добриовъ отказва да се канди-пакъ. Боленъ въпросъ е мането на нови членове.

стосъ, когато преди 20 столѣ-тия каза: „Миръ между чело-вѣцитъ“.

Успѣхътъ на казаната голѣма челоуколюбива американска инициатива, за жалостъ, е подхвърленъ на съмнение. Не защото тя е неосъществима. Напротивъ, трима велики въ сегашно време държавници: германскитъ фюреръ, г. Адолфъ Хитлеръ, възобновителъ на великата Руска държава, г. И. Сталинъ и създателъ отново на Италияската империя, г. Мусолини, желаятъ искрено възстановяването на мира всрѣдъ човѣчеството, както желаемъ това и всички ние балканци.

Но, по всичко изглежда, че този толкова желанъ миръ не ще може да се постигне наскоро и да предотврати надвесилитъ се надъ Европа страшенъ катаклизъмъ, защото въ основата си инициативата за него не съдържа достатъчно здравитъ зародиши на нейното постижение; защото причинитъ на войната сж много дълбоки, и, още, защото тя се очертава само като. . . опитъ за сондажа въ европейскитъ голѣми столци.

При все това, нека пожелаемъ успѣхъ на подетата инициатива за всеобщъ миръ.

Г. Николовъ

60 милиарда лева за благотворителностъ

лордъ Нафилдъ, най-богатиятъ човѣкъ въ БРИТАНСКАТА ИМПЕРИЯ

Безспорно, единъ отъ най-знаменититъ свѣтовни благотворители е англичанина лордъ Нафилдъ. Неговото име е особено популярно въ Ангия, кждето той притежава най-голѣмитъ фабрики за автомобили и аероплани. Дневно въ фабриктъ му се произвеждатъ по 600 автомобили.

Особено сж му благодарни хиляди болници въ Британия и всички културни институти на империята, за които той е далъ като дарения по-вече отъ 60 милиарда лева. Въ Англия нѣма общественъ институтъ: болница, училище, приютъ, университетъ и пр., на които лордътъ да не е направилъ дарение.

ПЕЧАТНИЦА

„ЗОРА“ - Шуменъ

АРХЕОЛОГИЧЕСКИТЪ

разкопки въ Европа и Мала-Азия.

Германскитъ археолози въ Гърция и Мала-Азия, въпрѣки последнитъ политически събития, продължаватъ своитъ разкопки.

Въ Олимпия продължаватъ работитъ по разчистването на стария стадионъ. Тѣзи разкопки се извършватъ отъ гръцки работници-специалисти, подъ надзора на германски учени. Разкопкитъ на островъ Самосъ сжщо не сж прекъсвани.

Изследванията въ античния Пергамонъ и въ Богаизкъой, източно отъ Анкара, продължаватъ сжщо.

Нашиятъ анегдотъ

Султанътъ и министритъ му

Известниятъ ориенталецъ Вамбери, веднажъ, билъ на ауденция при султанъ Абдулъ Хамидъ. Разговаряли сж най-различни нѣща. На ауденцията е присѣствувалъ и единъ отъ султанскитъ министри—Сахидъ Паша, който отъ учтивостъ не е искалъ да слуша разговора между султана и госта, затова стоялъ настрана.

Разговорътъ преминалъ върху вътрешната политика. Вамбери почналъ да говори за голѣмитъ реформи, които проучилъ и похвалилъ министритъ, като помислил, че съ това ще поласкае и султана.

Абдулъ Хамидъ почналъ да се смѣе и казълъ:

— Министритъ ли? Ами четъ сж истински идиоти! Искате ли да ви го докажа?

Вамбери учтиво протестира въ султанътъ повишилъ гласъ и рекълъ, като се обърналъ къмъ Сахидъ Паша:

— Така ли е паша?

— Точно така е, падишахъмъ!

—отвърналъ Сахидъ Паша, който не билъ чулъ разговора, но искалъ да поласкае господаря си.

— Виждате сега! —самодоволно казалъ султанътъ на Вамбери. И помислете си —всичкитъ сж такива. . .

За чистъ и идеаленъ печатъ на всички видове търговски и банкови книжа, удостоете съ пробнитъ си поржчки печатница „ЗОРА“

ДАЛИЛА

ЗАЩО всички дами и госпожици предпочитатъ бръснро-фризьорския салонъ „ДАЛИЛА“

Защото държи рекордъ съ електрическо къдрене, съ усъвършенствуванни апарати, съ специални европейски масла,—гарантирана трайностъ, безъ паряне и изгаряне на главитъ и коситъ, завити краища на букли до израсване на косата. Защото работи фризури по нови журна-ли съ електромаша и водна ондоляция.

Въ козметическия отдѣлъ се поставятъ специални биологични маски, които 50% подмладяватъ. Боядисване съ безвредни бои на коситъ и мустацитъ съ 48 естествени цвѣтове и 4 различни марки.

Въ мъжкия отдѣлъ, те-чаща вода, еденични кърпи леко бръснене на зболѣкарски столове.

съ почитъ и уважение къмъ всички: ПЕНЧО АРНАУДОВЪ СРЕЩУ 7 п. полкъ—ШУМЕНЪ.

Д-ръ Батановъ

специалистъ по вътрешни болести почна да приема б о л н и.

Кабинетъ ул. „Царъ Освободителъ“ телефонъ 167

Всѣкому известната първоразрдна СЛАДКАРНИЦА „МАКЕДОНИ“

Предлага на многобройната си клиентела винаги пресни, вкусни ПАСТИ, БАКЛАВИ, ТОРТИ, различни ШОКОЛАДОВИ ИЗБѢЛИЯ

Прочутитъ ржчни халви: ТАХАНА, ОРЪХОВА, ФРУКТОВА и БОНБОНИ—всички нови

ЗА СЕЛАТА на разположенъ ВСИЧКИ НОВИ ШЛАГЕРИ.

да дадатъ. А-ми!

Но учителътъ Велиновъ я тикна въ ржцетъ му. Сотиръ се срамѣше отначало, не искаше дори да я пипне, но когато видѣ, че цигулката е тъй близо до него, шега—не шега, сграбчи я и забърбори:

—Ехъ, ако имахъ тогава толкова парици? . . . Ама де!

Велиновъ се очуди и попита:

—Когато ние ти даваме тая цигулка, за какви парици говоришъ ти Сотире?

И Сотиръ, застаналъ мирно срѣдъ учителската стая, си припомни, какъ на сжщото това мѣсто миналата година презъ пролътъта, заобиколенъ отъ сжщитъ учители, премълча за думитъ, тъй неволно произнесенни въ невинния му сънъ. И той започна да разказва, какъ въ неговата глава се родисълътъ самъ да си направи цигулка, когато разше Григора прегърналъ своята тъй нежно обичатъ махва отмѣрено лжка. . . Отъ струнитъ излизатъ на топли звуци, които гаятъ душата и съзнание-мисълътъ непостижими блѣнове, отнискватъ на чужда страна. то въ чудно красива градина, въ то е животътъ кждето вѣчно грѣе слънце и к само радости лжчи. . .

гледаха мѣлния Сотиръ, неговата руса глава, шаяченитъ дрехи, куция кракъ, обутъ въ царвулъ. И подъ външна мизерия, такава блѣстяща душа!

Учителката Данева попита Сотира:

—А друго можешъ ли да извършишъ Сотире? Той бавно издигна цигулката, загледа пакъ беде си оная неопредѣлена точка и въ тишина-прозвучаха игривитъ звуци на весело хорце. Децата бързо, едно следъ друго заподаваха ржцетъ си и заедно съ учителя Велиновъ и учителката Данева заградиха свирещия Сотиръ и се люшнаха весели и доволно въсредъ ливадата.

На връщане, когато нощта припадна вече надъ полета, Велиновъ и Данева тихо си говореха и поглеждаха къмъ тътрещия се най-отзадъ куцъ Сотиръ

Следъ около две седмици още, когато учебнитъ часове се бѣха свършили, и учителитъ, събрани въ канцеларията се готвѣха да си отиватъ, Велиновъ и Данева пратиха да викатъ Сотира, той дойде при тѣхъ съвсемъ обърканъ и уплашенъ. На лицето му беше замръзнало едно студено очудване и сърдцето му тупкаше. . . но защо?—О, той мислѣше

